

Съ Р. се бѣхме срещнали случайно тая заранъ. Пѣтувахъ отъ София съ автобуса до тукъ. Отъ близкия околийски градецъ, въ чийто районъ бѣше селото, се качи възрастень господинъ, съ чадъръ, съ чанта и съ метнато на ржка пардесю. Седна до мене, заприказвахме, запознахме се, и накрая излѣзе, че сме били състуденти, че дори сме се знаели по име, безъ да се познаваме. Той сжщо идѣше тукъ по работа. Отседнахме въ единствения хотелъ, обѣдвахме заедно, припомнихме си младитѣ години. Той бѣше още строень, едва-едва посивѣлъ мжжъ, съ енергични, малко груби черти, съ доста провинциалень дѣхъ въ облѣкло и обноски. Ала отвреме навреме една слаба полуусмивка преобразяваше изведнѣжъ цѣлото му лице, като му придаваше неочаквано изразъ на мека горчивина.

При завоя на шосето, пресѣкохме и поехме по селския пѣтъ за ливадитѣ.

— Хубаво, нали, колега? — спрѣ се за минута Р. и посочи къмъ полето, бледозелено, леко вгънато и усѣяно тукъ-тамъ съ млади тополки. — Впрочемъ, презъ това време, кжде ли не е хубаво, — добави той.